

اداره خانه سی :

فقطه پنجاه بازارى ساقبيل خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرژستوولوس د. خریبیدیس

'ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΠΑΤΡΑΓΑΘΙΑ

ΕΝΩ σὰς ἔγραφα προχθὲς διὰ τὰ συστατικά γράμματα, μοῦ ἤλθεν ἡ σκέψις, ὅτι ἡ μεγάλη πεποίθησις, ποῦ ἔχουν μερικοὶ εἰς αὐτά, ἔχει πολλήν σχέσιν μὲ ἓν ἄλλο ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον προσβάλλει μικροῦς καὶ μεγάλους κάποτε.

Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ εἶναι ἡ πατραγαθία.

Πολλὰς φορές βλέπομεν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπερήφανα. Τόσον ὑπερήφανα ἵ μόνις καταδέχονται νὰ μιλήσουν μὲ κάποιον, τὸν ὁποῖον νομίζουν κατώτερόν των, καὶ ὅλους τοὺς νομίζουν κατωτέρους των· νομίζει κανεὶς, ὅτι δὲν πατοῦν εἰς τὴν γῆν καὶ ὅτι δὲν εἶναι παιδιὰ καθὰς ὅλα τὰ ἄλλα.

Περιπατοῦν μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, τὸν τράχηλον τεντωμένον, τὸ παράστημα στητόν, ἐμβαίνουν ἀλύγιστοι εἰς τὰ κοινωνικά κέντρα, ἀλύγιστοι περιπατοῦν εἰς τοὺς δρόμους καὶ κάθε κίνημά των φωνάζει καὶ λέγει :

— 'Εγὼ εἶμαι ἰ εἶμαι ἐγὼ !

'Αλλὰ πρὸς τί τάχα τόση ὑπερηφάνεια, διατί τέτοιος ἐγωϊσμός, διατί τόση ὑπεροψία; μήπως τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουν μέσα των μίαν ἰδιαίτεραν ἐπιστημονικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, μήπως εἶναι μεγαλοφυῖαι, μήπως εἶναι γίγαντες ἢ ἥρωες, μήπως...; Τίποτε ἀπ' αὐτά.

Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα οὐδεμίαν ἀτομικὴν ἀξίαν ἰδικὴν τοὺς ἔχουν· εἰμπορῶ μάλιστα καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι εἶναι ἐκ των μετριῶν. Ἄλλως τε, καὶ ἂν εἶχαν ἀξίαν, μὴ νομίζετε, ὅτι θὰ ἦσαν ὑπερήφανα. Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἔχουν ἀληθινὴν ἀξίαν, εἶναι οἱ πλεον ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ἀξίαν ἢ ἔχουν ψευδῆ ἀξίαν, εἶναι ὑπερήφανοι καὶ ἐγωῖσταί.

Ἐνθυμεῖσθε τὸν μῦθον τῶν στάξεων. Οἱ στάξεις οἱ καλοὶ, οἱ γεμάτοι ἀπὸ καλῶν καὶ γενναίων καρπῶν, κλίνουσι τὰ κε-

φάλια των. Οἱ στάξεις οἱ κούφιοι, αὐτοὶ τὰ τεντώνουσι ὑψηλά.

Λοιπὸν, καὶ τὰ παιδιὰ, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ὁμιλῶ, δὲν ἔχουν κάμμίαν ἰδικὴν των ἀξίαν.

— 'Αλλὰ τότε διατί ὑπερηφανεύονται; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

Ἀπλούστατα, διότι ὁ πατὴρ των εἶναι πλούσιος, διότι ἔχει χρήματα, κτήματα, διότι ἀπολαμβάνει τιμὰς, ἢ διότι εἶναι καλὸς ἐπιστήμων ἢ ἀγαθὸς πολίτης. Δι' αὐτὸ ὑπερηφανεύονται καὶ νομίζουν, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ πατρὸς των, ἢ καλὴ φήμη, τὸ ἀγαθὸν ὄνομα μεταδιβάλλεται καὶ εἰς αὐτά. Τόσον δὲ πολλὸν τὸ πιστεύουν αὐτὸ, ὥστε νομίζουν, ὅτι αὐτὸ καὶ μόνον τοὺς φθάνει, διὰ νὰ γίνουσι αὐτοὶ εὐτυχεῖς καὶ διὰ νὰ τιμῶνται. Καὶ μὲ τὴν λανθασμένην αὐτὴν ἰδέαν ζοῦν καὶ δὲν προσπαθοῦν ὡς ἐκ τούτου νὰ γίνουσι καὶ αὐτοὶ κάτι, νὰ ἀποκτήσουν δηλαδὴ μίαν ἰδικὴν των ἀξίαν, κάτι τὸ ὁποῖον νὰ τιμᾷ αὐτοὺς ἀτομικῶς.

Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ὀνομάσθη πατραγαθία.

Ὅσοι τὸ ἔχουν, ὁμοιάζουσι μὲ τὸ κορμάτι τοῦ γυαλιοῦ, τὸ ὁποῖον μίαν φοράν τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἥλιον, ὅτι αὐτὸ λάμπει καὶ φωτίζει σὰν κ' αὐτὸν καὶ περισσότερον μάλιστα ἀκόμη. Καὶ πραγματικῶς, τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἔλεγεν αὐτὰ τὸ γυαλί, μερικοὶ ἠλιακοὶ ἀκτίνες τὸ ἐφώτιζαν καὶ αὐτὸ ἐσκόρπιζεν εὐμορφα χρώματα. Τὸ ὑπερήφανο ἰ ἐνόμισεν, ὅτι τὰ χρώματα ἦσαν ἰδικὰ του καὶ δι' αὐτὸ ὑπερηφανεύετο. Ὁ ἥλιος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰ μωρὰ λόγια τοῦ γυαλιοῦ· ἓνα σύννεφο τὸν ἀπέκρυψε καὶ τὸ γυαλί ἔμεινε σκοτεινὸ, χωρὶς φῶς, χωρὶς χρώματα.

Τὰ ἴδια παθαίνουν καὶ ὅσοι ὑπερηφανεύονται ὄχι διὰ τὴν ἰδικὴν των ἀξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν γονέων των.

Εἶναι, βεβαίως, εὐτύχημα νὰ ἔχη κανεὶς πλουσίους γονεῖς, γονεῖς ὀνομαστοὺς καὶ

ἐπίσημους· αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τὰ παιδιὰ εἰς τὰ πρώτὰ των βήματα, ἀφοῦ δὲν θὰ συναντήσουν κατ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια καὶ τὰς δυσχερείας, ποῦ συναντοῦν ἄλλα. Ἄλλὰ τόσον μόνον.

Διότι ἔχετε πλουσίους γονεῖς, δὲν ἐπεται, ὅτι σεῖς εἰμπορεῖτε καὶ σὰς ἐπιβάλλεται νὰ γίνεσθε ὀκνηροί· διότι ἔχετε δοξασμένους γονεῖς, ὅτι σὰς εἶναι δυνατόν νὰ μείνετε ἄσημοι· διότι ἔχετε σοφοὺς γονεῖς, σεῖς νὰ μείνετε ἀγράμματοι. Ὅχι, βέβαια.

Πάρετε ὡς παράδειγμα τοὺς γονεῖς σας. Μιμηθῆτέ τους καὶ μάλιστα εἰς τὴν καρδίαν σας ἄς ἐμῆ μίαν ἰδιαίτερα ἀμιλλα, πῶς νὰ γίνεσθε τελειότεροι καὶ καλύτεροι.

Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ προσθέσω, ὅτι τὸ νὰ ἔχη κανεὶς γονεῖς ἐπίσημους καὶ πλουσίους, ὄχι μόνον δὲν τοῦ παρέχει δικαιώματα, ἀλλὰ, τούναντίον, μεγάλα καθήκοντα.

Ὁ υἱὸς π.χ. ἑνὸς εὐεργέτου, πρέπει νὰ γίνῃ μεγαλειότερος τοῦ πατρὸς του εὐεργέτης, ὁ υἱὸς ἑνὸς καλοῦ ἐπιστήμονος, πρέπει νὰ γίνῃ ὀνομαστότερος τοῦ πατρὸς του. Ἡ κοινωνία αὐτὸ ἀπαιτεῖ, κανεὶ σύγκρισιν μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, κόρης καὶ μητρὸς, καὶ δὲν διστάζει νὰ κατακρίνῃ τὰ παιδιὰ, ὅταν δὲν τὰ εὖρη ἀντάξια τῶν γονέων των.

Λοιπὸν, ὄχι πατραγαθίαν.

Οἱ διαπρεπεῖς εἰς πλοῦτον, εἰς γνώσεις, εἰς δέσεις γονεῖς, δὲν πρέπει νὰ δίδονται ἀφορμαὶ παραλόγου ὑπερηφανείας καὶ ἐγωῖσμοῦ διὰ τὰ παιδιὰ των, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀφορμὴ ἐργασίας, προαγωγῆς καὶ φιλοπονίας.

Ἡ κοινωνία καὶ ὁ καλὸς κόσμος ἐκτιμᾷ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὴν ἀτομικὴν του ἀξίαν καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν ἀξίαν τῶν γονέων του.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μετ' Ιδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδόμενου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικὸν » » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφοὶ ἀποπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ Ἐ ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΟΛΙΣ

Θὰ σὰς διηγηθῶ μίαν ἀληθινὴν ἱστορίαν, ἢ ὅποια συνέβη τῶρα τελευταίως. Εἶναι ἀπλῆ, εἶναι ἀφελής, εἶναι συγκινητικὴ. Δεικνύει τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένειαν μιᾶς κόρης.

Ἡ κ. Ἰωάννα ἦτο χήρα πτωχὴ καὶ ἐξοῦσε μὲ τὴν ἐργασίαν της. Ἐκκεντοῦσε καὶ ἐρραπτεν εἰς διάφορα σπῖτια, καὶ μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐκέρδιζε, κατώρθωνε νὰ ζῆ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν μικρὰν της κόρη, τὴν Δήμητραν.

Ἡ Δήμητρα δὲν ἦτο μόνον καλὴ καὶ ἐπιμελής· ἠγάπα τὴν μητέρα της μὲ ἰδιαίτεραν ἀγάπην καὶ ἐλυπεῖτο, ποῦ τὴν ἐβλεπε νὰ κοπιᾷ ἐκεῖνη, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν κρατῆ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀγράμματη, ἐνῶ ἠμποροῦσε νὰ τὴν βάλῃ σὲ δουλειὰ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀμόρφωτη.

Ὡ! μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ ἡ μικρὰ Δήμητρα περιέμενε τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα της ἡ κόρη:

— Μαμὰ, φθάνει παιὰ, μὴ ἐργάζεσαι! Ἐγὼ ἐμεγάλωσα, ἐγὼ ἀνεπτυχθῆν· τώρα εἰμπορῶ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ ζήσω καὶ σὺ καὶ ἐμὲ μὲ ἄνεσιν καὶ μὲ ἀφθονίαν.

Μὰ τὰ χροῖνια ἐπερνοῦσαν πολὺ ἀργὰ καὶ ἡ Δήμητρα ἦτο μικρὰ, πολὺ μικρὰ ἀκόμη, ὥστε ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ζῆ μὲ τὸν κόπον τῆς μητέρας της.

Ἐν τούτοις, καὶ τώρα προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀμείψῃ μὲ κάθε τι. Ἦτο ἡ πρώτη εἰς τὰ μαθήματα, ἡ καλλιτέρα εἰς τὴν διαγωγὴν, καὶ ὅλοι οἱ ἔλεγχοί της ἐσημείωναν

πάντοτε καλοὺς βαθμοὺς καὶ καλὰς παρατηρήσεις.

Ἡ κ. Ἰωάννα ἐδοκίμαζε τότε τὴν ὡραιότεραν μητρικὴν χαρὰν καὶ εὐλογοῦσε τὴν κόρην της, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς τὸ στήριγμά της.

Πρὸ ὀλίγου ἡ κ. Ἰωάννα ἠσθένησε. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἀρρώστια της ἦτο μικρὰ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὀργανισμὸς της ἦτο ἀδυνατισμένος, δι' αὐτὸ ἡ ἀσθένεια ἐμεγάλωσε καὶ ἦλθε μάλιστα στείγη, ποῦ οἱ ἰατροὶ δὲν ἀπέκρουσαν τὴν ἀνησυχίαν των.

Φαντάζεσθε τὴν ταραχὴν τῆς μικρᾶς Δήμητρας, ἐννοεῖτε τὸν φόβον της. Ἐν τούτοις, ἡ παιδικὴ της ψυχὴ εἰς μίαν στιγμὴν ἐγένετο ψυχὴ μεγάλη γυναικὸς ἀφωσιωμένης καὶ ἡ κόρη ἀνέλαβε μὲ στοργὴν καὶ μὲ ἀφοσίωσιν νὰ νοσηλεύσῃ τὴν μητέρα της, νὰ τὴν θεραπεύσῃ καὶ νὰ ἐκτελῆ ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ.

Δὲν ἄφινε τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητέρας της καὶ παρακολουθοῦσε τὸν ὕπνον της καὶ τὴν ἀναπνοὴν της, προσπαθοῦσε νὰ μὴ λείψῃ τίποτε.

Ὁ ἰατρός, ποῦ ἤρχειτο τακτικά, ἐθαύμαζε τὴν σοβαρότητα τῆς μικρᾶς κορασίδος καὶ παντοῦ τὴν ἐπαινοῦσεν. Ἡ κ. Ἰωάννα εὐτυχῶς, χάρις εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ χάρις εἰς τὴν μέριμναν καὶ φροντίδα τῆς κόρης της, ἤρχισεν νὰ θεραπευθῆ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς ἀνάρρωσιν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀνάρρωσις εἶχε πληρωθῆ πολὺ ἀκριβὰ. Τὰ φάρμακα, ἡ καλὴ διαίτα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοδα ἀπερρόφησαν ὅσας οἰκονομίας εἶχε κάμει ἡ κ. Ἰωάννα. Καὶ τὴν πρώτην ἀκριβῶς ἡμέραν τῆς ἀναρρώσεώς της, ἡ μικρὰ Δήμητρα εἶχεν ἰδεῖ, ὅτι τὸ συρτάρι δὲν εἶχε χρήματα.

Πῶς ὁμως νὰ τὸ εἰπῆ εἰς τὴν μητέρα της, πῶς νὰ τὴν λυπήσῃ;

Ἀπέφυγε νὰ τὸ εἰπῆ καὶ ἐσκέφθη νὰ εἴρῃ κἀνὲν μέσον, διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μὴ στερηθῆ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι της ἐχρειάζετο.

Ἐζήτησε νὰ τῆς δόσουν πίστῳσιν μερικὰ γειτονικὰ καταστήματα· δύο-τρεις καταστηματαρχαί, οἱ ὅποιοι ἐβλεπαν τὴν προθυμίαν καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ κοριττιοῦ, ἐδέχθησαν νὰ τὴν βοηθήσουν.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ Δήμητρα δὲν ἦτο πάλιν εὐχαριστημένη. Ἐπρεπε νὰ εἴρῃ τρόπον νὰ κερδίσῃ αὐτὴ τὰ ἐξοδα τῆς μητρός της. Τί νὰ κάμῃ;

Τώρα ἡ κ. Ἰωάννα ἠμποροῦσε νὰ κάθεται εἰς τὸν καναπέ, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται.

Ἐθαύμαζε τὴν κόρην της, ἡ ὁποία ἐπρολάμβανε εἰς ὅλα, καὶ μίαν μέραν μὲ συγκίνησιν τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἠλόγησε καὶ μὲ δάκρυα τὴν ἠυχαρίστησε διὰ τὰς προσπάθειάς της.

Ἐπειτα ἐβγαλε τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, δὲν ξέρω ἂν ἔχωμεν παιὰ χρήματα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δακτυλίδι τοῦ πα-

τέρα σου· εἶναι τὸ μόνον, ποῦ μοῦ μένει ἀπὸ τὸν μακαρίτη· τί νὰ γίνῃ; πώλησέ το, ἀφοῦ δὲν εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ ἐργασθῶ.

Ἡ Δήμητρα νὰ πωλήσῃ τὸ δακτυλίδι τοῦ πατέρα της! ποτὲ δὲν θὰ ἔκαμνεν αὐτό.

Τὸ ἐπῆρεν ὁμως καὶ ἐξῆλθεν. Εἶχε κάμει τὴν ἀπόφασίν της.

Ἐσκέφθη νὰ κάμῃ κάτι· ἀπετάθη εἰς δύο γραφεῖα ἐφημερίδων, ὠμίλησε σὲ πολλὰ φιλικὰ των σπῖτια καὶ σὲ σπῖτια συμμαθητριῶν της, καὶ τὰ παρεκάλεσε κάτι· ἐκεῖνα ἐδέχθησαν καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας δύο ὥρας τὸ πρωὶ καὶ δύο ὥρας τὸ βράδυ ἡ Δήμητρα ἐχάνετο. Ἀπὸ τὴν κ. Ἰωάνναν δὲν ἔλειπε τίποτε. Οὔτε τὸ γάλα, οὔτε τὸ κρέας.

Ἡρώτα κάμμιά φορά:

— Δήμητρα, ἔχεις παράδες;

Καὶ ἡ κόρη ἀπήντα:

— Μάλιστα, μητεροῦλά μου, ἔχω ἀκόμη πολλές.

Ἡ κ. Ἰωάννα δὲν κατώρθωνε νὰ ἐννοήσῃ μὲ τί μυστήριον ἡ κόρη της ἐπαρκοῦσεν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας. Μίαν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἠρώτησεν:

— Ἐπούλησες τὸ δακτυλίδι;

Καὶ ἡ κόρη ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα:

— Μάλιστα, μητέρα.

— Πόσα;

— Πέντε λίρας.

Μετά τινα καιρὸν ἡ Ἰωάννα ἐθεραπεύθη τελείως. ἠμποροῦσε νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ ἐργάζεται.

Τότε τὴν πλησιάζει ἡ κόρη της. Τῆς περνεῖ εἰς τὸ δάκτυλον τὸ δακτυλίδι τοῦ πατέρα της, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πωλήσει, καὶ τῆς λέγει:

— Μητέρα, πᾶρε τὸ δακτυλίδι τοῦ πατέρα· δὲν ἠθελα κάμμιά φορά νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δάκτυλό σου αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις· ἡ ἐργασία μου ἐφθανε καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ πωληθῆ αὐτὴ ἡ εὐλογία τοῦ πατέρα, καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ μοῦ ἔδασε δύναμιν νὰ ἐπαρκήσω.

Ἡ καλὴ Δήμητρα εἶχε γίνῃ ἐφημεριδοπώλις, διὰ νὰ σώσῃ τὴν μητέρα της.

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΑΗΝΟΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἐκεῖ στ' ἀπόσκια τοῦ βουνοῦ, στὰ δροσερὰ χορτάρια, ποῦ μουρμουρίζουν τὰ νερὰ καὶ χύνονται καθέρι, ἐκεῖ στ' ἀπόσκια τοῦ βουνοῦ, ποῦ φλογαῖ τ' ἀγρίαι καὶ γαριτὰ τὰ λούλουδα καὶ παίζει μὲ τὴν στήρην καὶ τὰ πουλάκια κλαίοντα στὰ δένδρα ταῖρι-ταῖρι, ἀπλώνει ὁμορρο χορὸν, μὲ λεῖκες στολισμένο, καὶ μέσ' στέν ἔλιο λούζεται λευκὸ κ' εὐτυχισμένο.

Τὰ κίτασπρα σπῖτια του, μικρὰ καὶ ματρεμένα, ὡσάν φοιηλὸς μικρῶν πουλιῶν στὰ δένδρα εἶναι κρυμμένα· ἔχει κ' ὀμπέλια νὰ χορῆ καὶ στάχυα νὰ θείσῃ, ἔχει καὶ πρόσχαρη ἐκκλησιὰ κοντὰ στὴν κρῖα βρῖσι, κ' ἔρχεται κάθε γριετικὸς ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ· φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ παπῆ καὶ τὸν καλυμαρίζουν καὶ στὴν δουλειὰ των ἴστερα μὲ προσοπὴ γυρίζουν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 307

— Ἀφήσατε, εἶπεν.

Ἡ στρουθοκάμηλος, ἐπειδὴ δὲν ἐβλεπεν, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἀκίνητος, ἐνῶ τὴν ἐκράτει ὁ Σερβῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσφιγγε δυνατὰ μὲ τὰ πόδια του. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἐβγήκεν ὁ ἐπίδεσμός της, ἔκαμεν ἕνα δυνατὸ πηδημα καὶ ἤρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

Ὁ Σερβῆς δὲν ἤμπόρεσε πλέον νὰ διευθύνῃ τὸ πτερωτό του ἄλογο, τὸ ὁποῖον ἔτρεχαν ἀκόμη μὲ τὴν ταχύτητα βέλους.

Ματαίως προσεπάθησε νὰ τὴν σταματήσῃ, θέλων νὰ τῆς περάσῃ ἐκ νέου τὸν ἐπίδεσμον εἰς τὰ μάτια. Ἡ στρουθοκάμηλος μὲ μίαν κίνησιν ἐπέταξε τὸν ἐπίδεσμον, ὁ ὁποῖος ἐγλύστρησεν εἰς τὸν λαιμὸν της.

Εἰς τὸν λαιμὸν τότε τοῦ ζῴου ἔβαλεν ὁ Σερβῆς τὰ χέρια του καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκρεμάσθη.

Ἐνα ἀκόμη δυνατὸ κίνημα ἤρκεσε διὰ νὰ πέσῃ κάτω ὁ Σερβῆς καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ στρουθοκάμηλος, ἡ ὁποία ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Σερβῆ ἔτρεξαν· ὅταν ἐπλησίασαν αὐτόν, ἡ στρουθοκάμηλος εἶχε τελείως χαθῆ.

Εὐτυχῶς ὁ Σερβῆς εἶχε κυλισθῆ ἐπάνω εἰς παχὺ χόρτο καὶ δὲν ἐκτύπησε.

— Τὸ ἡλίθιο ζῴο! τὸ ἡλίθιο ζῴο! ἐφώναξε ταραγμένος. ὦ! νὰ τὸ ἐπιανα!

— Δὲν θὰ τὸ πιάσῃς ποτέ σου πειά, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νὰ γελά μὲ τὸ πάθημα τοῦ συντρόφου του.

— Ἐξάπαντος, εἶπεν ὁ Βέμπ, ὁ φίλος σου Ἰάκωβος, ὁ ἦρωας τοῦ μυθιστορήματος, ἦτο καλλίτερος ἵππεὺς ἀπὸ σέ!

— Φαίνεται, ὅτι ἡ στρουθοκάμηλός μου δὲν ἡμέρωσεν ἀκόμη ἀρκετά... ἀπήντησεν ὁ Σερβῆς.

— Καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι, παρετήρησεν ὁ Γόρδων. Παρηγορήσου, Σερβῆ· δὲν ἔπαθες τοῦλάχιστον τίποτε κακόν.

Ἴδου πῶς ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, οἱ δὲ μικροὶ δὲν ἐλυποῦντο πλέον, διότι δὲν ἀνέβησαν εἰς τὴν στρουθοκάμηλον.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου ὁ καιρὸς ἐφάνη εὐνοϊκὸς δι' ἐκδρομὴν· ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης ἦτο νὰ ἐξετάσῃ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας μέχρι τοῦ βορείου τῆς σημεῖου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός, ἡ θερμότης πολὺ ὑποφερτὴ ἀκόμη καὶ δὲν ἦτο ἀσύνητον νὰ περάσῃ μερικὰς νύκτας εἰς τὸ σπαιθρον.

Αἱ προετοιμασίαι ἐγένοντο δι' αὐτό.

Οἱ κυνηγοὶ τῆς ἀποικίας ἔπρεπε νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ὁ Γόρδων ἐθεώρησε καλὸν νὰ ὑπάγῃ μαζί τους. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους συντρόφους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμενον εἰς τὸ σπήλαιον, οὗτοι θὰ ἦσαν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ Καρνέτ. Ἀργότερα, προτοῦ τελειώσῃ ἡ καλὴ ἐποχὴ, ὁ Μπριάν θὰ ἔκαμε καὶ αὐτὸς μίαν ἐκδρομὴν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατώτερον μέρος τῆς λίμνης.

Τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, εἶχον ἀποφασισθῆ τὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ τῆς 5 Νοεμβρίου ὁ Γόρδων, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ,

ὁ Βίλκοξ, ὁ Βέμπ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Σερβῆς ἀνεχώρησαν, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των.

Εἰς τὸ σπήλαιον ἡ συνειθισμένη ζωὴ δὲν ἤλλαξε διόλου. Ἐκτὸς τῶν ὥρων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀφιερωμέναι εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ Ἰβερσον, ὁ Ζεγκλίν, ὁ Δὸλ καὶ ὁ Κωστάρ ἐξακολουθοῦσαν, ὅπως καὶ προηγουμένως, νὰ φαρεύουν εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦσε τὴν ἀγαπημένην των διασκέδασιν.

Ὁ Γόρδων, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βίλκοξ εἶχαν πάρει καὶ ὀπλα μαζί των ἐπὶ πλέον ὄλοι εἶχαν καὶ ἕνα περιστροφον εἰς τὴν ζώνην των. Ἐπίσης μαχαίρια κυνηγιοῦ καὶ δύο ἀξίνας συνεπλήρωνον τὸν ὄπλισμόν των. Ὅσον ἠμποροῦσαν δὲν θὰ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν πυρίτιδα καὶ τὰς σφαίρας, παρὰ μόνον διὰ τὴν προφύλαξιν των, ἂν προσεβάλλοντο ἀπὸ ἄγρια θηρία ἢ ἂν ἐπρόκειτο μὲ λίγας δαπάνας νὰ κτυπήσουν κἀνενα μεγάλο θήραμα.

Δι' αὐτὸ ἐχρησιμοποιοῦντο περισσότερον τὰ εἰδικὰ δίκτυα καὶ τὰς παγίδας, τὰς ὁποίας ὁ Βάξτερ ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦν πολὺ καλά.

Ὁ Γόρδων ἀκόμη εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ πάρῃ μαζί του τὴν ἀπὸ καουτσούκ μικρὰν λέμβον, ἡ ὁποία ἦτο μικρὰ καὶ ἦτις ἠδύνατο νὰ διπλωθῇ ὡς βαλίτσα. Ἐξύγιζε μόλις δέκα λίτρας. Ὁ χάρτης ὄντως ἐσημείωνε δύο ἄλλους ποταμούς, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαζον ἀπὸ τὴν λίμνην. Τοὺς ποταμοὺς ἐκείνους θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ μὲ τὴν λέμβον ἐκείνην.

Ἐὰν ἔκρινε κἀνεὶς ἀπὸ τὸν χάρτην τοῦ ναυαγοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Γόρδων εἶχεν ἀντιγράψει, ἡ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς λίμνης εἶχε μῆκος δέκα ὀκτὼ μιλίων περίπου, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν καμπυλοτήτων. Ἡ ἔρευνα, λοιπόν, τῆς ἀκτῆς αὐτῆς θὰ ἀπῆται τοῦλάχιστον διάστημα τριῶν ἡμερῶν μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐν ἡ περιπτώσει δὲν παρουσιάζετο κἀμμία καθυστέρησις. Ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του μαζί μὲ τὸν Φάν ἀφήσαν τὸ δάσος πρὸς τὰ ἀριστερά των καὶ ἐβάδισαν μὲ καλὸν βῆμα εἰς τὸ ἀμμώδες ἔδαφος τῆς ἀκτῆς.

Μετὰ πορείαν δύο μιλίων, εἶχον παράσει τὴν ἀπόστασιν, μέχρι τῆς ὁποίας ἐφθάνον αἱ ἐκδρομαὶ των.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐρίσκοντο ὑψηλοὶ θάμνοι πυκνοί, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους καὶ οἱ μεγάλοι ἐκρύπτοντο μέχρι κεφαλῆς.

Ἐνταῦθα ἡ πορεία ἐδράδυνεν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἐλυπήθησαν δι' αὐτό, διότι ὁ Φάν ἤρχισε νὰ παραμονεύῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἡ ὁποία προδήλως ἐχρησίμευεν ὡς φωλεὰ κάποιου θηράματος.

Ἀληθῶς, ὁ Φάν εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι κάποιος ζῴον ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Ἐπίσης ὁ Δόνιφαν ἦτο ἐτοιμὸς νὰ σηματοδεύσῃ, ὅτε ὁ Γόρδων τὸν ἐσταμάτησεν:

— Οἰκονομία τὸ μπαροῦτι, Δόνιφαν, σὲ παρακαλῶ! οἰκονομία τὸ μπαροῦτι!

— Ποιὸς ξαῦρει, Γόρδων, ἂν τὸ γεῦμά μας δὲν εἶναι ἐδῶ μέσα; ἀπήντησεν ὁ νέος κυνηγός.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Κατὰ τὸ δεῦτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου πολλὰ ἐκδρομαὶ ἐγίναν εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων γύρω εἰς τὸ σπήλαιον. Μόνοι οἱ κυνηγοὶ ὅμως ἔλαβον εἰς αὐτὰς μέρος καὶ τὰ κυνήγια ἐπανήρχισαν, ἐνῶ ὁ Γόρδων δὲν παρέλειπε νὰ συνιστᾷ, ὅπως οἰκονομοῦν τὴν πυρίτιδα. Ὁ Βίλκοξ ἀπλωγεν, ἐν τούτοις, τὰ δίκτυά του, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιανε διάφορα πουλιά, καὶ μάλιστα καὶ ἕνα εἶδος μικρῶν λαγῶν.

Συχνὰ ἐπήγαιναν νὰ ἴδουν τὰ ἀπλωμένα δίκτυα, διότι τὰ τσακάλια πολλὰς φορές ἔτρεχαν γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς κυνηγούς καὶ ἔτρωγαν ὅσα εἶχαν πιασθῆ εἰς τὰ δίκτυα ἐκεῖνα.

Πραγματικῶς, ἦτο νὰ σκάσῃ κἀνεὶς, ὅταν βλέπῃ, ὅτι ἐργάζεται γιὰ τὰ τσακάλια καὶ ὅτι κοπιᾷ, διὰ νὰ πιάσῃ ἄρδς χάριν των τόσα θηράματα.

Ἄλλὰ καὶ πολλὰ τσακάλια εἶχον πιάσει μέσα εἰς τὸ παλῆ ἡνδράκι, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐπιδιορθώσει, καὶ μέσα εἰς ἄλλα ἡνδράκια, τὰ ὁποῖα ἤνοιζαν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ὅσον διὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐβλεπον συχνὰ ἴχνη των, ἀλλὰ δὲν τὰ συνήντησαν ποτέ καὶ δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ τὰ κυνηγήσουν.

Ὁ Δόνιφαν ἐκτύπησε μερικὸς ἀγριοχοίρους, ὅσον δὲ διὰ τὰς στρουθοκαμήλους, δὲν ἐλυποῦντο καὶ πολὺ, διότι δὲν κατῴρθωσαν νὰ τὰς πιάσῃ ἢ ἀποτυχία τοῦ Σερβῆ τοὺς ἔκαμε νὰ μὴ, τὰ μέλη.

Καὶ εἶδον αὐτὸ τὰ παιδιὰ, ὅταν τὸ πρῶτ τῆς 26 τοῦ μηνὸς τὸ πείσμον παιδί ἠθέλησε νὰ ἀναβῆ τὴν στρουθοκάμηλον, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε βάλει μίαν σέλαν, ὅχι βέβαια χωρὶς κόπον:

Ὅλοι εἶχον συναχθῆ εἰς τὴν πρὸ τοῦ σπηλαίου πλατείαν, διὰ νὰ ἴδουν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ γύμνασμα. Οἱ μικροὶ παρετήρουν τὸν σύντροφόν των μὲ κάποιον αἰσθημα ζηλείας, ἀναμειγμένον μὲ ἀνησυχίαν. Κατὰ τὴν σοβαρὰν στιγμὴν ἐδίσταζαν νὰ παρακαλέσουν τὸν Σερβῆ νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς στρουθοκαμήλου.

Οἱ μεγάλοι ἐσήκωναν τοὺς ὤμους των. Ὁ Γόρδων μάλιστα ἠθέλησε νὰ πείσῃ τὸν Σερβῆ, ὅπως μὴ ἀποφασίσῃ τὴν δοκιμὴν, ἡ ὁποία τοῦ ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ κάμῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἐνῶ ὁ Καρνέτ καὶ ὁ Βάξτερ ἐκρατοῦσαν τὸ ζῴον, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια τὰ εἶχαν σκεπάσει μὲ ἐπίδεσμον, ὁ Σερβῆς, ὕστερον ἀπὸ πολλὰς ματαίας ἀποπειράς, κατῴρθωσε νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν ράχιν τῆς στρουθοκαμήλου. Καὶ ἐπειτα μὲ φωνὴν ὅχι καὶ πολὺ σταθεράν,

Christlan von Bomhard

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπολίτου Σελωνίας
M. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Μ' ἐρωτᾷς ποῖαι εἶναι αἱ εὐτυχέσταται
ὄραι τῆς ζωῆς μου. Σοὶ ἀπαντῶ: ἐκείναι,
τὰς ὁποίας διήλθον ἀναστρεφόμενος μετὰ
μεγάλων πνευμάτων. Ἀπέλαυσα πολλάκις
τὴν εὐτυχίαν ταύτην· ἡ ἀρχαιότης καὶ ὁ νεώ-
τερος κόσμος, ἡ φιλολογία ὄλων τῶν πεπο-
λιτισμένων ἐθνῶν μοι προσήνεγκαν τὰ ἔξοχα
ταῦτα πνεύματα. Πέριξ μου εἶχον τοὺς με-
γίστους τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἱστορικῶν,
τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ρητόρων, τῶν θεοσό-
φων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τῶν θεοπνεύ-
σιων τῆς Ἁγίας Γραφῆς συγγραφέων. Καὶ
αὐτοὶ οἱ διασημότετοι μουσουργοὶ ἐφαίδρου-
ναν πολλάκις τὰς ὥρας τῆς ζωῆς μου. Ἀνα-
στρεφόμενος μετ' αὐτῶν, ἀπέλαυσα χαρᾶς καὶ
εὐτυχίας· καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ, εἰς πάντα
ἔχοντα πνεῦμα, νὰ παρασχω τὴν συμβουλήν,
ὅπως συναθροίσῃ περὶ ἑαυτὸν τὴν εὐγενῆ
ταύτην φρουράν. Ἐν τῇ μετ' αὐτῶν ἀνα-
στροφῇ εὐρίσκει τις διδασκαλίαν καὶ μάθη-
σιν, ἔξαρσιν τοῦ αἰσθήματος καὶ ἐνίσχυσιν
τῆς θελήσεως.

Ἡ σπουδὴ ἐπιστήμης τινός, ὀδηγεῖ ἔκα-
στον εἰς τὴν γνωριμίαν πρὸς τοὺς κορυ-
φαίους τοῦ κλάδου αὐτοῦ. Ἄλλ' εἶναι ἐπ-
ωφελὲς νὰ χωρήσῃ τις καὶ πορωτέρω, καὶ νὰ
ἀρυσθῇ φῶς καὶ ἐκ διασημῶν ἀνδρῶν ἄλλων
κλάδων. Πᾶσα εἰδικὴ ἐπιστήμη χρῆζει συμ-
πληρώσεως, ἣτις προφυλάσσει ἀπὸ πάσης
μονομερείας καὶ ἐμποδίζει, ὥστε ὁ ἄνθρωπος
νὰ ἐξαφανίζεσθαι ἐν τῷ λογίῳ. Ἡ συμπλή-
ρωσις αὕτη εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς εἰδικῆς
σπουδῆς, οἷον εἰς τὰ ἀφηρημένα μαθημα-
τικὰ μία τῶν ὀραίων τεχνῶν. Ὁ Πασχάλ
ἐθροίσκευε. Τὸ θρησκευτικόν, ὅποιονδήποτε
ἄλλην ἐπιστήμην ἢ τέχνην καὶ ἂν ἀσχῆ τις,
εἶναι τὸ ὀραιότατον καὶ ἀξιολογώτατον συμ-
πλήρωμα, μᾶλλον δ' εἰπεῖν αὐτὸ εἶναι τὸ
πᾶν καὶ τὰ ἄλλα εἶναι παραρτήματα.

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, συν-
εἴθισε νὰ ἀναστρέφεσαι μετὰ τῶν μεγάλων.
Οὕτω θὰ ἀποφύγῃς ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεσαι
μικρὰ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ
περὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ.

Πολλάκις ὅμως ἐπανέλαβον ἐν ταῖς σελίσαι
ταύταις, ὅτι μεγάλην κέκτηται ἀξίαν τὸ νὰ
ἐγκλείῃ τις ἐν ἑαυτῷ ἀγνόν τι ἰδεῶδες. Ἄλ-
λως κινδυνεύει νὰ ἀποβῇ κοινός τις καὶ ἄση-
μος ἐν τῇ εἰδικότητι αὐτοῦ.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 308)

Μετὰ μερικὰς ἐβδομάδας, μία πρώτη μετα-
μόρφωσις ἀντικαθιστᾷ τὸ ἀρχικὸ ταπεινὸ
τριχῶμα, γλωμῶ, ὀρθοφυτρῶμένο, ἄχαρο,
ὑπὸ ἄλλου, τὸ ὁποῖον δὲν στερεῖται πλούτου
καὶ κομψότητος. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
ράχης αἱ διάφοροι ἀρθρώσεις, ἐκτὸς τῶν
τριῶν πρώτων, εἶναι διακεκοσμημέναι με-
μωσαϊκῶν ἀπὸ ἕξ γυμνὰς πλάκας. Δύο, αἱ
καὶ μεγαλείτεραι, εὐρίσκονται πρὸς τὰ ἔμπροσ,
δύο ὀπίσω, ἀνὰ μία δὲ σχεδὸν μετὰ περιφρα-
γμα τριῶν ζωηροῦ κοκκίνου χρώματος,
διισταμένων σχεδιῶν πλαγιαστῶν.

Αἱ ἄλλαι τρίχες τῆς κοιλίας καὶ τῶν πλευ-
ρῶν εἶναι μακρότεραι, ὑπόλευκαι.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ κοκκίνου αὐτοῦ μου-
σουργήματος ὑψοῦνται δύο δεσμίδες τριῶν,
πολὺ κοντῶν, συνηνωμένων εἰς φούντας
πλατσίας, αἱ ὁποῖαι λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον
ὡς τόσα χρυσὰ σημεῖα. Τὸ μήκος τῆς κάμπιας
εἶναι τότε περίπου δύο ἑκατοστομέτρων ἐπι-
τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιοστομέτρων πλά-
τους. Αὕτη εἶναι ἡ περιβολὴ τῆς μέσης ἡλι-
κίας, ἄγνωστος εἰς τὸν Réaumur, ὅπως καὶ
ἡ πρώτη.

B — Ἡ φωλεά, ἡ κοινωνία.

Ἐν τοσούτῳ τῷ ψύχῃ τοῦ Νοεμβρίου
καταφθάνουν ἡ στιγμὴ ἐπῆλθε νὰ κτισθῇ ἡ
σταθερὰ χειμερινὴ κατοικία. Πρὸς τὰ ὕψη
τοῦ πεύκου γίνεται ἐκλογὴ ἄκρας κλάδου
μετὰ φύλλα καταλλήλως πυκνὰ καὶ συμπύκνота.
Αἱ ὑψάντριά τὸν περικυκλῶνθαι μετὰ δίκτυον
συγκεχυμένον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ἑλαφρὰν
κλίσιν εἰς τὰ πέριξ φύλλα, τὰ προσεγγίζει
πρὸς τὸν ἄξονα καὶ, ἐν τέλει, τὰ συμπερι-
λαμβάνει εἰς τὸ ὄφασμα. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται
περίβολος κατὰ τὸ ἥμισυ μετάξινοσ καὶ κατὰ
τὸ ἥμισυ ἀπὸ φύλλα, ἱκανὸς ν' ἀντιστῇ εἰς
τὴν κακοκαιρίαν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου τὸ ἔργον
προσλαμβάνει ὄγκον δύο πυγμῶν καὶ πλέον.
Κατὰ τὴν τελικὴν του συμπλήρωσιν, περὶ
τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, ἀποκτᾷ ὄγκον δύο
χιλιογράμμων. Ἐχει σχῆμα ὠσειδὲς, ἀκατέρ-
γαστον, καταλήγει εἰς ὄξυ πρὸς τὰ κάτω καὶ
ἐκτείνεται εἰς θήκη, καλύπτουσαν τὸν κλά-
δον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται. Ἡ ἀρχὴ τῆς
ἐπεκτάσεως αὐτῆς εἶναι αὕτη, ποῦ θὰ σὰς
περιγράψω:

Κάθε βράδυ, μετὰ ἐπτά καὶ ἑννέα
ὥρων, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ, αἱ κάμπια
καταλείπουν τὴν φωλεά καὶ καταβαίνουν
ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ μέρους τοῦ κλάδου, ὁ ὁποῖος
εἶναι ὁ ἄξων τοῦ ἐνδιαιτήματος. Ἡ κάθο-
δος γίνεται χωρὶς κάμμιαν τάξιν, τόσον,
ὥστε αἱ πρῶται ἐξελθοῦσαι δὲν ἔχουν
ἀκόμη διασκορπισθῆ, ὅταν αἱ τελευταῖαι τὰς
ἔχουν ἤδη προφθάσει. Τὸ κλαδί καλύπτεται
τότε ἀπὸ δέρμα συνεχὲς καμπιῶν, τὴν ὀλο-
μέλειαν τῆς κοινότητος, ἡ ὁποία βαθμηδὸν
θαιρεῖται εἰς λόχους καὶ διασκορπίζεται ἀπ'

ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπὶ τῶν πλησιεστέρων κλά-
δων, διὰ νὰ βοσκήσῃ τὰ φύλλα. Καὶ λοιπόν,
κάμμιὰ δὲν προχωρεῖ, χωρὶς νὰ θέσῃ εἰς
ἐνέργειαν τὴν ῥόκα τῆς. Ἡ πλατεῖα τῆς
καθόδου λεωφόρος, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν θὰ γίνῃ μέσον ἀναρριχίσεως,
καλύπτεται, λοιπόν, ἕνεκα ὄλων αὐτῶν τῶν
κινήσεων, ἀπειράκις ἐπαναλαμβανομένων,
ἀπὸ πλήθους νημάτων, τὰ ὁποῖα σχηματί-
ζουν θήκη συνεχομένην.

Εἶναι καταφανές, ὅτι ἡ θήκη αὕτη, εἰς
τὴν ὁποῖαν κάθε περαστικὴ κάμπια, τὴν
νύκτα, ὅταν ἐξέρχεται, ἀφίνει τὴν διπλὴν
κλωστήν τῆς, δὲν εἶναι ἀπλὸς ὀδηγός, ἀφε-
θῆς ἐκεῖ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἐπαν-
ευρεθῇ εὐκόλως ἡ φωλεά κατὰ τὴν ἐπάνοδον,
διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπλῆ ταινία
θὰ ἦτο ἀρκετὴ. Ἡ χρησιμότης τῆς, κατὰ τὸ
φαινόμενον, θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν στερεο-
ποίησιν τοῦ ἰδρύματος, διὰ νὰ τοῦ δοθῶν
θεμέλια βαθεῖα καὶ νὰ συνενώσων διὰ πλη-
θῆος καλαθίων μετὰ τὸν ἀδιάσειστον κλάδον.

Τὸ σύνολον περιλαμβάνει κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον, ἐπάνω μὲν, τὴν κατοικίαν, φουσκω-
μένην εἰς σχῆμα αὐγοῦ, κάτω δέ, τὸν μίσχον,
τὴν θήκη, ποῦ κυκλῶναι τὸ βᾶθρον καὶ
προσθέτει τὴν ἀντοχὴν τῆς εἰς ἐκείνην τῶν
ἄλλων δεσμῶν, τῶν τόσων ἤδη πολλαπλῶν.
Κάθε φωλεά, τὴν ὁποῖαν δὲν παρεμόρφωσεν
ἀκόμη ἡ διαρκὴς διαμονὴ τῶν καμπιῶν,
μὰς δεικνύει εἰς τὸ κέντρον ὀγκώδη φλοιόν,
λευκόν, σκιερὸν καὶ τριγύρω περικάλυμμα
ἀπὸ διαφανῆ μάζαν. Ἡ κεντρικὴ μάζα, σχη-
ματιζομένη ἀπὸ σφικτὰ νήματα, ὡς ἑσωτε-
ρικὴν ἐπιφάνειαν ἔχει πυκνὸν χνούδι, ὅπου
βυθίζονται ὡς στηρίγματα πολλὰ φύλλα,
ἄθικτα καὶ πράσινα. Τὸ πάχος τοῦ τοι-
χώματος αὐτοῦ ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ μέχρι
δύο ἑκατοστομέτρων.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τρούλλου ἀνοίγονται
διάφοροι τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν διάταξιν τρύ-
παι στρογγυλαί, διαμέτρου συνηθῶς κον-
δύλλου. Αὐταὶ εἶναι αἱ θύραι τῆς κατοικίας.
Ἀπὸ αὐτὰς ἐξέρχονται, ἀπὸ αὐτὰς εἰσέρχον-
ται αἱ κάμπια. Πέριξ τοῦ κελύφους φυτρό-
νουν καὶ ὀρθοῦνται φύλλα, ποῦ τὰ ἐσεβά-
σθησαν τὰ στόματα. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν
διακλαδοθῆναι εἰς χαριτοβριθεῖς κλίσεις
κόνιας, νήματα, τὰ ὁποῖα, ἀραιὰ συμπε-
πλεγμένα, σχηματίζουν ἑλαφρὰν σκέπη, τα-
ράτσαν περιποιημένης κατεργασίας καὶ
ἀπλόχωρον, ἰδίᾳ πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἐκεῖ εὐρίσκειται φαρδύς ἐξώστης, ὅπου
κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αἱ κάμπια
ἐρχονται νὰ πάρουν τὸν μεσημβρινόν των
ὑπνον εἰς τὸν ἥλιον, στοιβαγμένοι ἢ μίᾳ
ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην, μετὰ τὴν ῥαχιν κουλου-
ριασμένην τὸ δίκτυον, ποῦ ἐτεντώθη ἀπὸ
πάνω, χρησιμεύει ὡς τέντα, μετριάζει τὸ
ἠλιόκαμμα, προφυλάττει τὰς κομψομένας
ἀπὸ πτώσιν, ὅταν ὁ ἄερας κινή τὸ κλαδί.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΣΗΜ Α. ΣΩΗΡΟΥ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(συνέχεια από σελ. 309)

Ἐν ἐκάστῳ ἢ πειθαρχία ταυτίζεται μετὰ τὴν συνείδησιν, τὸν νοῦν καὶ τὴν εὐθυκρισίαν ἢ τὸ ἐνστικτὸν, ἐμποδίζουσα οὕτω τὴν ἐπιτέλειαν παντὸς κακοῦ καὶ βλαβεροῦ. Ὅταν, ὀρθῶς ποιῶντες, ἀρνεῖσθε ἐν σιγῶν, διότι ὁ πατήρ σας σᾶς συνιστᾷ νὰ μὴ καπνίζετε, ἐπίσης δέ, διότι γνωρίζετε, ὅτι θὰ σᾶς προξενήσῃ ἀδιαθεσίαν τινά, ὄχι μόνον ὑπακούετε εἰς τὴν συνείδησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς πειθαρχεῖτε. Ταῦτό συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν πρωϊνὴν ἔγερσιν, τὴν μὴ συμμετοχὴν εἰς τι, ὄντα ἀπληρολήμενον μετὰ ἄλλο καθήκον καὶ οὕτω καθέξῃ. Ἐκ τούτου βλέπομεν, ὅτι ἡ πρωϊστὴ τῶν μορφῶν τῆς πειθαρχίας εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ τῆς λογικῆς καὶ θελήσεως θρίαμβος ἐφ' οἷα σδήποτε ἡδονῆς.

Τὸ δὲ βδελυρὸν ἐλάττωμα τῆς ἀπειθαρχίας συχνότατα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸν εἰδεχθῆ ἑγωϊσμόν, ἥτοι τὴν ὑπέρομετρον πρὸς ἑαυτὸν λατρείαν, καθ' ἣν τις, μεγάλην ἰδέαν λαμβάνων τοῦ, συνήθως, μικροῦ του ὑποκειμένου, περιφρονεῖ τοὺς ἄλλους, νομίζων, ὅτι αὐτὸς μόνον ὑπάρχει γεννᾷ δὲ διχονοίας καὶ κομμυτισμούς, καταστρέφων οὕτω τὴν ἔννοιαν τοῦ προσκόπου. Ἡ δὲ δύναμις εἶναι ἄμεσος συνέπεια τῆς ἐνότητος, ἥς ἄνευ «οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων» (l'union fait la force).

Ἄρθρ. 3 καὶ 4. — Ὁ πρόσκοπος κέκτηται πρωτοβουλίας, ἔχων ὅμως πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι ὀφείλει εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ λαμβάνῃ εὐθύνην τῶν πράξεών του, τοσούτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἄνευ αὐτῆς ἡ πρωτοβουλία του ἀποβαίνει πολλάκις κατάχρησις τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως. Τὸ καθήκον δὲ τοῦτο οὐδεμίαν ὑπονοεῖ ἑκτακτὸν ὑποχρέωσιν ἢ εὐθύνην εἶναι ἀπλῶς ἡ φυσικὴ καὶ λογικὴ συνέπεια τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον διεκδικεῖ ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος, διότι ἀνάγκη καὶ καιρὸς πλέον νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι, μὴ ἀναγνωρίζομένης ὑποχρεώσεως, παύει καὶ πᾶσα ἀπαίτησις, μὴ ὑπάρχοντος δὲ καθήκοντος διὰ τινά, μηδὲ δικαίωμα ὑπάρχει δι' αὐτόν. Αἱ δὲ φράσεις «δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες» ἢ «δὲν τὸ ἤξευρα» κτλ. τῶν δικαιολογουμένων, εἶναι αὐτόχρημα μαρτυρία ἀνικανότητος, ἀδυναμία χαρακτήρος καὶ ἀναποφασιστικότητος. Ὁ πρόσκοπος, προειδοποιηθεὶς καταλλήλως καὶ μετὰ διανυγὲς συνειδός, ὀφείλει νὰ μὴ παραστρατήσῃ, ἀν δὲ παρεκλίνη, παρεξέκλινε, διότι τὸ ἠθέλησε, διότι ἐκουσίως ὑπέκλυψεν: εἶναι ὑπεύθυνος.

Ἄρθρ. 5. — Ὁ πρόσκοπος ὀφείλει ἐξ ἄλλου νὰ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς ὅλους. Ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτήρος εἶναι ἡ πλέον εὐγενὴς μορφή τῆς τιμιότητος. Ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, διότι ἡ εὐθύτης γεννᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἀπὸ τῆς πάλιν συνεπάγεται τὴν ἐκτίμησιν, ἥτις αὐθις γεννᾷ τὴν ἀγάπην. Μεταξὺ τούτων ἀναφαίνονται καὶ ἡ ἀφοσίωσις, ἡ γενναιοψυχία, ἡ ἀνδρεία, ὁ σεβασμὸς τοῦ πλησίον, ἡ ἀνεκτικότης καὶ ἡ εὐγένεια. Ἡ εὐθύτης, λοιπόν, εἶναι τῶν οὐδισιῶδων ἀρετῶν, διότι δὲν ἐκφαίνει μόνον ἐνδύμυχον ἱκανοποίησιν τῆς

συνειδήσεως, ἀλλ' ἀποβαίνει ἐξωτερικῶς καὶ αἰτία τῆς ἐνώσεως τῶν προσκόπων, γεννῶσα τὴν οἰκειότητα αὐτῶν.

Εἰλικρίνεια δὲ δὲν σημαίνει μόνον τὸ ἐναντίον τοῦ ψεύδους, ὅπερ ἐξευτελεῖ τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενον ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Δὲν εἶναι προτιμώτερον νὰ ὁμολογήσῃ τις ἀπ' ἀρχῆς τὸ σφάλμα του, παρὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ καλύψῃ διὰ τοῦ ψεύδους; χειρότερον δὲν εἶναι τὸ αἰσχος καὶ ἡ στενοχωρία, ἡ κατακλύζουσα τὴν καρδίαν τοῦ ψεύστου, ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν προσβολὴν τῆς κακῶς ἐννοουμένης φιλοτιμίας; Ἄλλ' ὁ ψεύστης ἂς ἔχη πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὐδένα ἀπατᾷ, ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὴν στρουθοκά-

Ὁ γὰρ τῆς μονῆς Ἰνκιρμαν ἐν Οὐκρανίᾳ, ἐκτισμένος ἐν βράχῳ.

μηλον, ἥτις νομίζει, ὅτι κρύπτεται, προφυλάττουσα μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκθέτουσα τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος. Ἡ ψευδὴς δικαιολογία, οὕσα μᾶλλον ἀνανδρία, ἐκθέτει, ἐνῶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ σφάλματος ἐνέχει τί τὸ θαρραλέον καὶ ἀποδεικνύει ὄριμον χαρακτήρα.

Ἡ δὲ σεμνοτυφία, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνειλικρίνεια λόγων, εἶναι ἐν τῶν κυριωτέρων ἐλαττωμάτων, καθ' ὃ οἱ σεμνοτυφοὶ ὑποκρίνονται μόνον πολλάκις τὸν σεμνόν, μὴ ὄντας ἐν τῇ πραγματικότητι τοιοῦτοι. Φοβοῦνται δὲ τοὺς λόγους μᾶλλον ἢ τὰ ὑπ' αὐτῶν σημαίνοντα καὶ συμβολιζόμενα. Βαίνουν τυφλοῖς ὄμμασι πρὸς τὴν ἀπώλειαν.

(ἀπολοῦσθε)

ΜΟΡΦΕΥΣ

ΤΑ ΧΑΛΙΚΙΑ

Ὁ Πέτρος, καλὸς ἐργάτης, εἶχε μίαν πολὺ κακὴν συνήθειαν: ἠγάπα νὰ πίνῃ καὶ εἶχε πλέον καταστήσει μέθυσος.

Κάθε ἡμέραν συνείθιζε νὰ πίνῃ μίαν μικρὰν φιάλην μαστίχα πρὸ τοῦ φαγητοῦ του. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἀλκοὸλ τοῦ εἶχε προσβάλλει τὴν υγείαν του καὶ εἶχε βλάψῃ τὸν ὀργανισμόν του.

Ζεύρετε, ὅτι οἱ ὀργανισμοὶ αὐτοὶ οἱ ἐξησθενημένοι εὐκόλως ἀρρωστοῦν, καὶ ὅταν ἀρρωστήσουν, ἡ παραμικροτέρα τῶν ἀσθενειᾶ γίνεται μεγάλη, πολὺ μεγάλη καὶ ἔχει σοβαρὰς συνεπείας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Πέτρος ἠσθένησεν εἶχε κρυώσει, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀδιαθεσία ἐφάνητο, ὅτι θὰ ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις. Ἐφώναξε τὸν ἰατρὸν. Οὗτος τὸν ἐξήτασε καὶ εἶδεν, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὸ ποτόν.

Τότε τοῦ λέγει:

— Φίλε μου, διὰ νὰ θεραπευθῇς τελείως, πρέπει νὰ παύσῃς νὰ πίνῃς.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω αὐτό, εἶπεν ὁ ἀρρωστος. Φαντασθῆτε, ὅτι συνείθισα κάθε ἡμέραν νὰ ἀδειάζω αὐτὴν τὴν μπουτιλίτσα μετὰ τὸ ρακί.

— Τότε θὰ εὐρωμεν κάποιον ἄλλον τρόπον θεραπείας, εἶπεν ὁ ἰατρός καὶ ἐξῆλθε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπήγγεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ἔφερεν ἕνα κουτάκι κομφό, γεμάτο ἀπὸ λευκότατα χαλίκια.

— Πᾶρε αὐτά, τοῦ λέγει, καὶ κάθε ἡμέραν νὰ ρίπτῃς ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὴν φιάλην τῆς ρακῆς σου καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι ἡ ρακὴ δὲν θὰ σὲ βλάπτῃ.

Ὁ ἀσθενὴς ἐνόμισεν, ὅτι τὰ χαλίκια ἐκεῖνα εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ ἀφαιροῦν τὰς κακὰς ἰδιότητας τοῦ ἀλκοὸλ καὶ δι' αὐτὸ τακτικώτατα κάθε ἡμέραν ἔρριπτεν ἀπὸ ἐν χαλίκιον εἰς τὴν φιάλην.

Τί συνέβη ὅμως; Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνός, ἡ φιάλη ἐγέμισεν ἀπὸ χαλίκια καὶ δὲν ἔχωροσε πλέον ρακὴν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πέτρος δὲν ἐπαθόμην νὰ πίνῃ. Μετὰ τὸν τρόπον, ποῦ τοῦ ὑπέδειξεν ὁ ἰατρός, κάθε ἡμέραν ἔπιπεν ὀλιγωτέραν ρακὴν, ἕως ὅτου ἔχασε τὴν συνήθειαν νὰ πίνῃ.

Καὶ μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὴν κακὴν συνήθειαν, ποῦ εἶχε.

Τῶν ἐλλείψεόν σου μίαν καθ' ἑκάστην ἂν ἐκπλήρῃς, ἐπὶ τέλους θέλεις φθάσει κοθωρότατος νὰ μείνης.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 810)

Ἡ Ἰλζα δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν. Μὲ φοβισμένους ὀφθαλμοὺς εἶδε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Θὰ φύγῃς, μπαμπά ;

Ὅταν ἐκείνος τὴν καθυσόχασε, τότε μόνον ἠκολούθησε τὴν διδασκάλισσαν.

— Ἀλλὰ τὸ σκυλι ἄφησέ το ἐδῶ ! δὲν θὰ τὸ πάρῃς βέβαια εἰς τὸ δωμάτιόν σου, εἶπεν ἡ διευθύντρια. Εἰσπορεῖς νὰ τὸ δώσῃς ἔξω εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, διὰ νὰ σοῦ τὸ φυλάξῃ.

Ἡ διδασκάλισσα δὲν ἦτο τόσο ἀυστηρά, καθὼς ἡ διευθύντρια· δὲν εὗρισκε καὶ μεγάλη κακὸν, ἂν ἡ Ἰλζα ἐκρατοῦσε τὸ σκυλι εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς.

— Τὸ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ ; ἠρώτησεν ἐκείνη, ὅταν ἐπερνοῦσαν μὲ τὴν μαθήτριά τὸν διάδρομον.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα, τὸν ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὸν Μπόμπυ καὶ ὁμοίως δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν κρατήσω.

Ἐβαλε τὰ μάγουλά τῆς ἐπάνω εἰς τὸ κεφαλάκι τοῦ σκυλιοῦ καὶ συνεχράτει τὰ δάκρυά τῆς.

— Μὴ λυπεῖσαι, κόρη μου, τὴν παρηγορεῖσεν ἡ δ. Γκοσίου, αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο φοβερόν ! θὰ εὖρῃς ἐδῶ κάτι καλλίτερον, θὰ ἰδῇς τί γρήγορα θὰ ξεχάσῃς τὸν Μπόμπυ. Ἐχομεν εἰκοσιδύο ὑποτρόφους ἐδῶ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον· μεταξὺ αὐτῶν θὰ κάμῃς μερικὰς ἀγαπητὰς φίλας. Ἐχεις ἀδελφία ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα, ἡ ὁποία ἤσχισε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν διδασκάλισσαν ἐκείνην.

— Ἄ ! τὴν καταλαμβάνω διατί ἔχεις τὴν ἀγάπην σου εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῷα· σὲ λείπουν οἱ σύντροφοι. Δόσε τὸν σκύλον εἰς τὸν μπαμπά σου καὶ ἡ ἔλλειψίς του δὲν θὰ σὲ κάμῃ μεγάλην αἰσθησιν.

Ἀνέβησαν ἀκόμη μίαν σκάλαν καὶ ἐκεῖ ἐμβόηκαν εἰς μίαν μεγάλην φωτεινὴν σάλαν, ὅπου ὑπῆρχον πολλὰ θύρα δωματίων. Μίαν ἀπὸ αὐτὰς ἤνοιξεν ἡ διδασκάλισσα καὶ ἐμβόηκαν εἰς ἓν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον. Τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ ἓνα μεγάλο δένδρον, μία ὠραία μηλιά, ἐξάπλωνε τοὺς κλώνους τῆς μέχρι τῶν παραθύρων.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ δωματίου δὲν ἦτο κομψή· μόνον τὰ χρησιμώτερα ὑπῆρχον εἰς αὐτό : δύο κρεβάτια, δύο νιπτήρες καὶ δύο ἐρμάρια διὰ τὰ φορέματα.

Ὅταν ἐμβόηκεν ἡ δ. Γκοσίου μαζί μὲ τὴν Ἰλζαν, ἐσηκώθη μία νεάνις δέκα ἑπτὰ περίπου χρόνων, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκράτει ἓν βιβλίον.

Ἦτο μία λεπτὴ καὶ ἰσχνὴ φυσιογνωμία μὲ χρυσαῖα μαλλιά, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ εἰρωνικά λακκάκια εἰς τὰ μάγουλα, ὅταν ἐγέλα. Ἦτο ἡ δ. Ἐλεονώρα, Ἀγγλίς.

— Σοῦ φέρω ἐδῶ τὴν δ. Ἰλζα, Ἐλεονώρα· ἐλπίζω, ὅτι θὰ τὴν ὑποδεχθῇς ὅπως πρέπει.

— ὦ ! ναί, πολὺ θὰ τὴν ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἔτεινε τὸ χέρι τῆς εἰς τὴν νεοελθούσαν.

— Θὰ μείνῃ καὶ τὸ σκυλι ἐδῶ πέρα ; ἠρώτησεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ δ. Γκοσίου.

— ὦ, τί κρίμα ! εἶναι ἓνα τόσο γλυκὸ ζῷον ! προσέθηκε, χαϊδεύουσα τὸν σκύλον.

Ὁμίλει τόσο παράδοξα καὶ τὸ παράστημα τῆς κόρης ἦτο τόσο εἰρωνικόν, ὥστε ἡ Ἰλζα ἠσθάνθη, ὅτι ἐλκύετο πρὸς αὐτήν. Εὐχαρίστως ἐπεθύμει νὰ ἀκούσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν εὐθυμον ὁμίλιαν τῆς νεάνιδος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν δ. Γκοσίου, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ τὴν δείξῃ μερικὰ διαμερίσματα τοῦ σχολείου.

Κατ' ἀρχὰς τὴν ὑπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μουσικῆς, κατόπιν τῆς ἰχνογραφίας καὶ τελευταίως εἰς τὴν ὀνομαζομένην μεγάλην αἴθουσαν.

Ἡ διδασκάλισσα διηγείτο, ὅτι εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ἐγίνοντο αἱ ἐξετάσεις καὶ αἱ ἐορταί.

Ἡ Ἰλζα ἤκουε μὲ μισὸ αὐτὴ καὶ ἔρριπεν ἓν βλέμμα εἰς μίαν τάξιν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ εἶδε τὰ σχολικὰ θρανία.

Εἰς αὐτὰ σφιγμένη ἔπρεπε νὰ καθῆσθαι, νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέπετο νὰ σηκωθῇ, ὅταν θὰ ἤθελε. Τί φοβερόν πράγμα ἦτο αὐτό ! Ἡ κόρη ἐφρικίασε καὶ ἠσθάνθη τὸ στήθος τῆς νὰ πιέζεται.

— Εἰς ποίαν τάξιν νομίζεις, ὅτι θὰ ὑπάγῃς ; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς. Διὰ τὴν ἡλικίαν σου πρέπει νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν πρώτην. Ἐφερῃς μαζί σου τὰ βιβλία τῶν μαθημάτων σου ; Εἶσαι δυνατὴ στῆς ξέναις γλώσσαις ; Πιστεύω, ὅτι θὰ ξεύρῃς ἀγγλικά, διότι ὁ πατέρας σου μὰς εἶχε γράψῃ, ὅτι εἶχες πάντοτε μιὰ γκουβερνάνδα εἴτε Γαλλίδα, εἴτε Ἀγγλίδα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἀπὸ κάτω ὁ ἦχος κώδωνος. Ἦτο πολὺ κατάλληλος διακοπὴ διὰ τὴν Ἰλζαν, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ τὴν ἐπέιραζαν. Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν, ὅτι δὲν εἶξευρε τί πραγματικῶς γνωρίζει καὶ ὅτι ἔχει τὴν ἰδέαν πῶς ξεύρει κάπως τὰ γαλλικά.

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, κόρη μου, εἶπεν ἡ δεσποινίς, σκεπτόμεθα ἄλλοτε διὰ τὰ μαθήματα καὶ τὰς τάξεις. Κατὰ τὴν ἐξέτασίν σου θὰ ἐξακριβώσωμεν πόσον πολλὰ ξεύρεις. Τώρα ἄς πάμε εἰς τὴν τραπεζαρία. Ὁ κώδων μὰς προσεκάλεσεν εἰς τὸ τραπέζι.

Ὅταν ἐμβόηκεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εὗρον ἐκεῖ τὴν διευθύντριαν μαζί μὲ τὸν κ. Μάριον.

Ἡ διευθύντρια κατὰ τὸ γέσθη ἀνέφερεν εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἰλζας τὸν κανονισμὸν τοῦ οἰκοτροφείου. Ὅχι, π.χ., ἡ νεοφερμένη οἰκότροφος παντοῦτε κατέχει θέσιν κοντὰ εἰς τὴν διευθύντριαν, ὅτι δύο κορίτσια τὴν ἐβδομάδα ἐφρόντιζον διὰ τὸ τραπέζι, ὅτι ἔπρεπε νὰ στρέφουν τὸ τραπέζι, νὰ προσέ-

χουν, ὅπως μὴ λείπῃ τίποτε, καὶ ὅπως ὅλα τὰ σκεύη εἶναι καθαρὰ καὶ γυαλιστερά. Ἡ νεωτέρα οἰκότροφος ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν.

Εἰς τὸν κύριον Μάριον ἤρρεσε πολὺ ἡ τάξις αὐτῆ τοῦ σχολείου, καὶ ὅταν ἔστρεψε τὰ βλέμματά του γύρω εἰς τὸ τραπέζι καὶ εἶδε τὸν σωρὸν τῶν μαθητρίων, παρετήρησε πόσον ὀυγεῖς καὶ εὐθυμοὶ ἦσαν.

Καὶ ἡ Ἰλζα παρετήρησε γύρω εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὰ εὐθυμα πρόσωπα· ἐκείνη ἐνδιεφέρετο διὰ τὰς ἐμπροσθέλλας τῶν μαθητρίων. Κάθε μαθήτρια ἐφοροῦσε τὴν ἐμπροσθέλλαν τῆς καὶ ἡ διευθύντρια δὲν ἐφάνετο, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἰλζαν κάποιαν ἐξαιρέσιν.

Μετὰ τὴν προσευχὴν, ἦλθαν τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα θρεπτικά καὶ καλοφημένα. Ὄτω δὲ ὁ κ. Μάριος ἐπαίσθη, ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἦτο ἰκανοποιημένη.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ὁ πατήρ τῆς κόρης ἀπεχαιρέτησεν ἀμέσως τὴν διευθύντριαν καὶ ἐπετράπη εἰς τὴν Ἰλζαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἡ Ἐλεονώρα ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔφερε τὸ καπέλλο καὶ τὰ γάντια τῆς Ἰλζας. Αὐτὴ τὴν ἠὐχαρίστησε καὶ ὁ κ. Μάριος ἔδωσε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Ἐλεονώραν.

— Χαίρετε, δεσποινίς, τῆς εἶπεν ἔγκαρδως, διότι ἡ Ἐλεονώρα τοῦ ἐλκυσεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν του.

Ἐπειτα προσέθεσε :

— Σὰς παρακαλῶ νὰ ὑπομένετε τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς μικρᾶς κόρης μου, ποῦ εἶναι τρελλοῦτσικη.

— ὦ ! μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα· θὰ φροντίζω πολὺ εὐχαρίστως.

— Αἱ ! Ἰλζα, πῶς σ' ἐφάνηκε τὸ οἰκοτροφεῖον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάριος, ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον· ὁμολογῶ, ὅτι φεύγω πολὺ εὐχαριστημένος, διότι γνωρίζω, ὅτι σ' ἀφίνω σὲ καλὰ χέρια.

— Ἐμένα δὲν μ' ἀρέσουν διόλου, εἶπεν ἡ Ἰλζα κατσουφιάζουσα. Ὅλα ἐκεῖ μοῦ εἶναι τόσο ξένα καὶ, πρὸ πάντων, φοβοῦμαι τὴν διευθύντριαν ! Αὐτὴ μοῦ φαίνεται τόσο ξηρὰ καὶ δύστροπος πρὸς ἐμέ ! Γιατί νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ τὸν Μπόμπυ ;

— Εἶχες ἀκούσει διατί. Ἄν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο ἐπίμονος καὶ νὰ ἐπανέρχῃσαι εἰς τὰς ἐπιθυρίας σου, τὴν ἐπέπληξεν ἑλαφρῶς.

— Τώρα ἀρχίσεις καὶ σὺ νὰ μαλώνῃς μὲ μένα ; Ποτὲ δὲν μοῦ ἐφέρθηκες ἔτσι ! εἶπεν ἡ Ἰλζα, λυπηρῶς προσοδελτημένη.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΟ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΙΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΟ ΦῶΣ ! ...

Ὡ, μὲ πόσῃν πικρίαν προέφερον τὰς τέσσαρας αὐτὰς λέξεις, ὅταν, ἐγειρομένη κάθε μεσονύκτιον ἐπὶ τεσσαράκοντα κατὰ σειρὰν ἡμέρας, διὰ τὰ βεβαιωθῶ, ἔὰν ἔκαιεν ἀκόμα τὸ καταστρεπτικὸν φῶς ! Καίει ἀκόμα τὸ φῶς ! ... καὶ τότε θὰ σβύσῃ, ὅταν σβύσῃ κ' ἡ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ.

Καίει ἀκόμα ! ... καὶ τότε θὰ παύσῃ, ὅταν παύσῃ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, τότε μόνον, ὅταν αἱ οὐράνιαι τηλαυγεῖς πύλαι θὰ κλεισθοῦν, δεχθεῖσαι τὴν ἀθῶα του ψυχῆ. Καίει ἀκόμα τὸ φῶς καὶ καὶ μὲ ἀγιάτρευτος καίει στὴν καρδιά τῆς δύστηνης μάνας του ! Γονατιστὴ ἔμπρὸς στὸ ἀγγελουδί της, παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τῆς τὸ χάρισμα, σκουπίζει τὸ ἰδρωμένον μέτωπό του, φιλεῖ τὰ ξανθὰ μαλλιά του, κ' ἀκούει μὲ πόνο τὴν ἀπαλὴ ἀναπνοὴ τοῦ παιδιοῦ της.

Καίει ἀκόμα τὸ φῶς ! ... Δύστηχι μάνα !

Τὸ φῶς αὐτό, ποῦ ὅλο χάνει τὴν λάμψιν του στὴν σκοτεινὴν καμαροῦλα, εἶναι ἡ ψυχὴ του, ποῦ μετ' ὀλίγον θὰ πετάξῃ ἀπ' τὰ δεσμά της. Ὡ, ἡ μάνα εἶναι ἑτοιμὴ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴ της ! Παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν στὸν μικρὸ ἀγγελό της καὶ τὸ φῶς στὸ ἐσβεσμένον του βλέμμα. Ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς παλαίει ἡ ζωὴ μὲ τὸν θάνατο, κ' ἡ μάνα γίνεται μάρτυς τῆς σπαρακτικῆς αὐτῆς σκηρῆς. Ἀγωνιᾷ καὶ προσεύχεται !

Ποῖος θὰ νικήσῃ ; Γιὰ μιὰ στιγμὴ θαρθεῖ πῶς νίκησε ἡ ζωὴ ... Τί ματαιότης ! Τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ γυρνᾷ καὶ τὴν φωνάζει :

— Μαμά !

Ὡ, ἐσώθη. Ἀλλοίμονον ! Χαμόγελο ἀγγελικὸ φώτισε τὸ ὄραιο βλέμμα του καὶ οὐράνια λάμψιν ἐχύθη στὸ λευκὸν πρόσωπόν του. Κ' ἡ μάνα, βλέπουσα τὴν θέσι ἐκεῖνη μορφῆ, γελᾷ, ἐνῶ σκύπτει στὸ μικρὸ κρεβατάκι ... ἔλαττει τώρα ...

Τὸ παιδί σηκώνεται γιὰ τελευταία φορὰ καὶ φιλεῖ μ' ἓνα φίλημα τὴν δακρυσμένῃ ὄψιν τῆς μητέρας του, διὰ τὴν ὁποῖαν ἔμεινεν ἀλησμόνητο.

Κρύος ἰδρὸς τὴν περσεῖ καὶ φόβος κυριεύει τὴν ψυχὴν της. Ἦτο τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς ! Καίει ἀκόμα τὸ φῶς ! ...

Μεσάνυκτα ! Τὸ ἀραιὸν παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸ φθαρτὸν παρελθὸν ἀπὸ τοῦ αἰώνιου μέλλοντος, ἠνοιχθὴ καὶ ἡ ἀθῶα ψυχὴ τοῦ ἀγγέλου πέταξε στὸν οὐράνιον θρόνον. Καὶ τὸ μικρὸ ἀγγελάκι μετῆλθεν ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλοίμονον ! τὸ φῶς ἐσβέσθη πλέον. Μέσ' στὴν σκοτεινὴν καμαροῦλα θανάσιμος ἀπλώνεται σιγῆ ...

Μιὰ γυναῖκα, ντυμένη στὰ μαῦρα, ἀλαλη

σχεδόν, παράφρων, ἀπενίζει τὸ βαθὺ σκοτάδι, κ' ὅλο θαρρεῖ πῶς βλέπει τὴν γλυκεῖα μορφῆ, ποῦ δὲν θὰ ἰδῆ πειὰ ποτέ ! Ὡ, ναί, ποτέ ! Εἶδε τὸ μικρὸ της ἐντὸς τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου, εἶδε τὴν μικρὰ ξανθὴ κεφαλὴ, ἐστεμμένη μὲ ἀνθη, καὶ εἶδε φεῦ ! τὴν μικρὰν θήκην ἐξαφανισμένην στὸ χῶμα διὰ παντός. Μὰ δὲν πιστεύει ἀκόμα τὴν πικρὰν ἀλήθειαν· στὴν κάμαρα τοῦ μαρτυρίου της ζητεῖ ἡ μητρικὴ καρδιά της τὴν ἀθῶα ἐκεῖνη μορφῆ.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐπιζήσαντας εἰς τοιαύτας περιστάσεις ! Εἰς ἐκείνους, ποῦ ἔχασαν τὸν ἀγγελὸν τους, εἶναι τοῦ λοιποῦ ὀδυνηρὸς ὁ βίος, πικρὰ ἡ ζωὴ ! Διότι τοιαῦται δυστυχεῖς ὑπάρξεις δὲν ζοῦν πλέον· πλανῶνται εἰς ὄνειρα. Τὰ δάκρυα ἔχουν παρηγορίαν καὶ τὸν τάφον προσκέφαλον ...

Καὶ τώρα κανδηλὴ ἀκοίμητο καίει στὴν σκοτεινὴν κάμαρα ... Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φῶς πόσον μὲ συγκινεῖ, ὅταν τὸ βράδυ, πρὶν κατακλιθῶ, τὸ βλέπω νὰ τρεμολάμπῃ !

ΜΑΝΝΑ Ρ. ΚΟΛΑΓΓΟΥ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Εἶμαι τὸ καλὸ νερὸ, τὸ καλὸν καὶ δροσερὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον πίνετε, διὰ τὰ σβύσετε τὴν δίψαν σας. Τί θὰ ἐκάμνατε χωρὶς ἐμέ ; Χάρης εἰς ἐμέ, αἱ χεῖρές σας γίνονται λευκαὶ καὶ τὰ μέτωπά σας καθαρὰ. Ἐξετάσατε τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπὶ τῆς ἐστίας. Θὰ μὲ εὑρετε ἐκεῖ, τεθειμένον ὑπὸ τῆς ἀγαπητῆς σας μητρὸς, ἵνα χρησιμεύσω ὡς πρόγευμά σας. Τὸ ἑσπέρας πάλιν θὰ μὲ εὑρετε ἐπὶ τῆς ἐστίας κοχλάζον.

Ἐγὼ εἶμαι τὸ καλὸ νερὸ, τὸ ὁποῖον πλύνω τὰς ὑάλους, αἱ ὁποῖαι λάμπουν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Λαμβάνω ἄλλην μορφὴν καὶ ἀναβαίνω ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν πίπτω ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα δροσίσω τὰ φυτὰ. Διέρχομαι διὰ μέσον τῶν δασῶν καὶ πεδιάδων, μαζὶ μὲ τὸ ρυάκιον, περιφέρομαι μὲ τὸν ποταμὸν καὶ ἐνίοτε κατακρημνίζομαι μὲ ὄρμην ἀπὸ τὸν καταρράκτην.

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου πηγὴν καὶ πηγαίνω νὰ δροσίσω τὰ διψασμένα ἀνθη καὶ φυτὰ, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἀνθῆξουν εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σβύνω τὴν δίψαν χιλιάδων διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι, μόλις μὲ θέσουν εἰς τὰ διψασμένα αὐτῶν χεῖλη, ἀναλαμβάνουν τὰς δυνάμεις των καὶ ἐξακολουθοῦν μετὰ θάρρους τὴν ὁδοιπορίαν των.

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο, ποῦ σχηματίζω τὰ πολύτιμα ρυάκια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πτηνὰ

δροσίζονται καὶ ἐξακολουθοῦν τὰ τερπνὰ αὐτῶν ἄσματα. Μὲ πόσῃν ἀγωνίαν μὲ περιμένει ὁ κηπουρὸς μὲ τὸ ποτιστήριον εἰς τὰς χεῖρας !

Χωρὶς ἐμέ, δὲν θὰ εἴχετε τὰ διάφορα λαχανικὰ καὶ τοὺς ὄραιοις καὶ γλυκεῖς καρπούς, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾶτε τόσο πολύ.

Εἶμαι ὁ φίλος τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα μὲ γνωρίζουν καλῶς καὶ δὲν δύνανται νὰ κάμουν χωρὶς ἐμέ. Εἶμαι ἐπίσης ὁ φίλος ὄλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπεραγαπῶσι, καὶ τρέχουν νὰ μὲ εὑρῶσιν, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκωμαι.

Ἐν γένει μὲ ἀγαπῶσι, διότι εἰς ὄλους δίδω ὑγίαν καὶ τοὺς καθιστῶ ζωηροὺς καὶ ὑγιεῖς.

(Μετάφρασις)

Α. Δ. ΜΝΕΛΑΣ

ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ὅταν ἤμην ἀκόμη μαθητὴς—εἶπεν ὁ πάππος μου—συχνὰ δὲν ἐπρόσεχα εἰς τὸ μάθημά μου. Κάποτε, διαρκούντος τοῦ μαθήματος, ἐπαιζα μὲ ἄλλα παιδιά, ἀπρόσεκτα σὰν ἐμένα. Βεβαίως, προσέπαθούσαμεν νὰ τὸ κρύψωμεν ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ἀλλὰ μιαν ἡμέραν ἐπιασθήκαμε στὰ γερά.

— Παιδιά, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, δὲν πρέπει νὰ εἰσθε ἀπρόσεκτοι, πρέπει νὰ προσέχετε εἰς τὰ μαθήματά σας. Δὲν γνωρίζετε τί χάνετε τώρα μὲ τὸ νὰ εἰσθε ἀπρόσεκτοι. Νεότης ! εἶναι ὁ καιρὸς τῆς μαθήσεως. Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἴδῃ κἀνένα νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ βιβλίον, ἄς μὲ τὸ εἴπῃ.

Ἄ ! ἐσκέφθην ἐγὼ, τώρα θὰ ἐκδικηθῶ τὸν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφομαι. Θὰ πιάσω αὐτὸν κυττάζοντα ἄλλοῦ καὶ θὰ τὸ εἴπω.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ εἶδον τὸν Ἰωάννην, κυττάζοντα ἔξω ἀπὸ τὸ βιβλίον. Εὐθὺς τότε ἔτρεξα πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ τῷ εἶπον, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἀπρόσεκτος.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ διδάσκαλος· ἀλλὰ πῶς γνωρίζεις, ὅτι αὐτὸς δὲν προσέχει ;

— Ὡ ! κύριε, εἶπον· ἐγὼ τὸν εἶδον.

— Καὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί σου εἰς τὸ βιβλίον σου, ὅταν εἶδες αὐτόν ;

Εἶχον τσακωθῆ στὰ γερά. Τὰ ἄλλα παιδιά ἐγέλασαν, καὶ ἐγὼ, μὲ σκυμμένην τὴν κεφαλὴν, διηυθύνθην εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ποτὲ πλέον δὲν συνελήφθην δι' ἀπροσεξίαν.

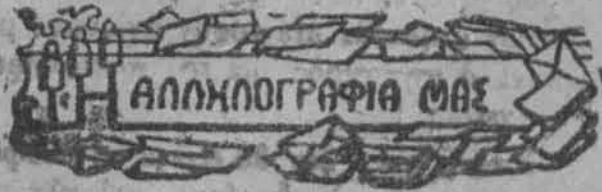
Ἐὰν προσέχωμεν εἰς τὸ ἰδικόν μας ἔργον καὶ κάμνωμεν πάντοτε τὸ καθήκον μας, δὲν θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ πιάσωμεν ἄλλους διὰ λάθη ἢ ἀπροσεξίαν.

(Μετάφρασις)

ΒΑΝΘΩΜΕΝΟΣ ΧΑΡΤΑΒΙΟΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Από ένα γλυκό φίλκι στέλλω εις τον Αντώνιον Κ. Καρούση, τον οποίον ευχαριστώ δι' όσα καλά και δίκαια λόγια ειπεν εις τους φίλους του...

EIPHNH

341. - Δίνιγμα.

Θεόν της δοχαιότητος αν άποσεφαλίσης, σύνδεσμόν τινα εύθους θα σχηματίσης. (Άπ. Θερινή έπέτρα).

342. - Δοτή.

Καθέτως πόλις, όριζοντίως ποιητής, διαγωνίως πόλις και όρος. (Άπ. Άκοιμητες σκίψις).

343. - Συλλαβόγραφος.

Πρόθεσις ει' το πρώτον μου, έπίρρημα το δεύτερόν μου, μά το τρίτον μου; Σάς το είπα, φίλοι μου. Στους βασιλείς θα ίδητε το σένολόν μου. (Άπ. Αιμιλ. Ν. Γιαννακίδου).

344. - Πρόβλημα.

Πώς είναι δυνατόν να τοποθετήσετε τους αριθμούς 1-86 εις τετράγωνα ανά 6 εις έκαστην πλευράν και γραμμήν, εύτως, ώστε το άθροισμα αυτών όριζοντίως, καθέτως και διαγωνίως να διδη τον αριθμόν 111; (Άπ. Γ. Κ. Σωτηριάδης).

345. - Ερώτησις.

Τίνες κυρίου όνόματος τα δύο πρώτα γράμματα είναι γαλλικά και τα άλλα αποτελούν αριθμητικόν; (Άπ. Ραδόχρους βιολέττα).

346. - Συλλαβικόν τρίγωνον.

Το τρίγωνον ανάγινώσκεται όριζοντίως και καθέτως. 1) Ποιήτρια ειμ' Έλληνίς εκ των αρχαιοτάτων και σέζονται όλίγιστα εκ των έμων ψεράων. 2) Ε' εγώ δοχαίος, η' έγγραφα Ιλαροεραγφιδίος. 3) Έγώ δε είμαι μόριον μεγίστης συνηθείας. (Άπ. Σταμ. Καρασταμάτης).

347. - Αναγραμματισμός.

Έκ των άπομένων φράσεων να σχηματισθουν όνόματα: Τάξις τόνων. Ώς κήσων. Ω! κείμαι. Τά νικῶ. Άλυπος. (Άπ. Σ. Α. Χ.).

348. - Ρόμβος.

Οι σταυροί αποτελούν τήσον του Αιγαίου. (Άπ. Δέσποινα Α. Χαρβαλιά).

349. - Γεωγραφική ερώτησις.

Ποιον άκρωτήριον χρησιμοποιείται το θ/φος; (Άπ. Δημήτριος Α. Χ.).

350. - Περιέργων.

Ποιον είναι εν ταύτῳ όνομα δούλου, δεσφάπου και πόλεως; (Άπ. Όλγα Άντιωνίου).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΙΑ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λῦται των Πνευματικῶν ασκήσεων.

Έλυσε και τις 30 ασκήσεις: Μαρίκα Ν. Ααρηλάτη. Έλυσαν 29 εκ των ασκήσεων:

Άντιγόνη Βαφοπούλου, Δέσποινα Ι. Γεωργαλά, Δάφνη Μ. Ααρηλάτη, Καλλιόπη Ζ. Ααμπερινίδου, Τίτικα Λεμονίδου, Κλεονίκη Μηλιά, Περσασκεή Νικολαίδου, Θελληνόη Περγίδου, Άλεξάνδρα Τριανταφύλλου, Άντιγόνη Τούχατζη, Εδούκλια Ψαρά.

Νικόλαος Άναστασόπουλος, Βασιλειος Βασιλειάδης, Τάκος Δάφρου, Δημ. Κ. Κανέλλος, Δημ. Κοιτολέοντος, Νικόλαος Ησράζογλου, Ξενοφών Μανουηλίδης, Εδουθεός Ποταμιάνος, Κωνστ. Κ. Φλωράς, Κ. Α. Φωτιάδης.

Άεσοβάτης, Γρήγορο πουλί, Έλεούθαρς λόγος, Ζήτω το 'Απ' Όλα, Ήγησίαιλια, Ναβουχοδονόσορ, Ξενογάλα, Όρεσίτης.

Έλυσαν 28 εκ των ασκήσεων:

Έλένη Γρουπέρη, Ζηνοβία Έγγονοπούλου, Κλειώ Ν. Καρατζά, Μαργαρίτα Ν. Καρατζά, Μαρία Λαμπίση, Εδουεδή Μακροίδου, Ζηνοβία Μαστορά, Μαρίκα Νικολάου, Δόμνα Νικολετοπούλου, Ζηνοβία Νικολετοπούλου, Σοφία Πολέτου, Δημήτρα Ρουσοπούλου, Όλγα Κ. Τούμη, Σμαρώ Κ. Τούμη, Δόμνα Φωτιάδου.

Δημήτρ. Ι. Βλασίδης, Δημος Γεωργίου, Άρης Δήμου, Δημ. Κλήμεντος, Ίωάννης Κομιτόπουλος, Δημοσθένης Νικολόπουλος, Τοτός Μακροίδης, Νίκος Μιχαηλίδης, Κ. Α. Πανός, Θεμιστ. Πολυχρονιάδης, Ηελουίδας Τσελλόπουλος, Νικ. Σταυρόπουλος, Άθ. Ν. Χάτσος.

Άράχη, Άρσοκράτης, Γαλατομάτα, Θελληνόη, Καλλικρατηνός, Νικάνδρος Παπατρέχας, Τεμελής, Τραπεζούντιος, Τεανίτις, Ωκεανόπουλος ταῦς.

Έλυσαν 27 εκ των ασκήσεων:

Άγάθη Δημητρακοπούλου, Πηνελόπη Εδουοφίδου, Εδουροσένη Ζαμπέλη, Μαρία Καμπέλη, Κάκια Ήλία, Μαρία Ίακωβίδου, Καλλιρόη Ίερμιά, Άννα Ι. Κόρρου, Εδουενία Κύρρου, Εβα Νικολάρα, Πάτρη Ξενιάδου, Δόμνα Τριανταφυλίδου.

Άγησίλαος Άσκλημιού, Δημ. Γαζοδήμος, Κωνστ. Θ. Δαλιμαράνης, Ίωάννης Έλληναδης, Νικόλαος Θ. Θωμάδης, Ίωάνν. Ίωαννίδης, Δήμος Κόκκινος, Μηνάς Μανουσάκης, Π. Σ. Μπαρόκας, Τούδωρος Χρ. Τζάλλας, Φίλιππος Φιλιππίδης, Ίωάννης Χρυσόπουλος, Κωνστ. Χρωματάς.

Άετιδής, Άληστis, Έοινός, Ίσιός της Πηνελόπης, Κυρατόληπτος, Μηνσίαιλια, Μεροδόλος κήπος, Ααμπεροτόλιος αύγη, Ρόδον πολύχρωμον.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Άποστολαί εις το 'Απ' Όλα.

Table with 2 columns: Book Title and Price. Includes entries like 'Ο μικρός Γεώργιος Α. Άλιμπέρτης Γρ. 100.-', 'X. Άλα... 15.-', 'B. Ρόμβος... 10.-', 'Μαρία Α. Μεταξά... 5.-', 'Γρ. 190.-', 'Έκ των προηγουμένων καταλόγων... 348.50', 'Εισπραχθέντα εν όλῳ Γρ. 476.50'